

om, men vi have tillige ogsaa været enige om, at der da maatte bestaae det samme Forhold imellem os og Finantsministeren som vor Banquier, som der i Reglen bestaaer imellem Folk, der have deres Penge hos en Banquier. Dette er imidlertid meget langt fra Tilfældet; thi den Banquier, som vi have i Finantsministeren, beholder vore Penge, enten vi ville eller ikke (Tscherning: Nei!); han beholder vore Penge til en Rente af 3 pCt., eller hvad den ellers maatte være, naar vi tillade en Lov som denne at gaae igjennem; men dersom der var et virkeligt Banquierforhold tilstede, saa var Sagen jo meget simplere, og for os vilde den idetmindste have været meget fordeelagtigere. Jeg skal ikke videre trætte den ærede Forsamling med at gjennemgaae denne Sag, som jo nu deels er afgjort og deels rimeligvis vil blive omtrent saaledes afgjort, som af Regjeringen foreslaaet, hvormeget jeg end troer, at det vilde være rigtigere, om vi havde vor egen Finantsforvaltning og vare ubelukkende Herrer over vor egen Kassereholdning, saaledes at vi kunde anvende den, hvergang vi troede det var nyttigt at foretage Noget med Pengene, hvad der jo ikke er Tilfældet nu, fordi de ere bundne og ikke staae til vor Raadighed, naturligvis med Undtagelse af den Million, der er henlagt til Reservecouventet. Havde vi tidligere vedtaget det, jeg dengang foreslog, og som Thinget med stor Overvægt af Stemmer, nemlig med 61 af 74, vedtog, at Kongeriget skulde have sin egen Finantsforvaltning, saa vilde vi jo naturlig ved et Tilfælde, som vil være i alle ærede Medlemmers Erindring, i Slutningen af 1857, kunne have gjort den Nytte, der dengang kunde gøres med Pengene, uden at the til Monarchiet og gjøre et overordentlig dyrt Laan. Det ærede Medlem anførte, at det var fuldkommen rigtigt, at Monarchiets Finantsminister havde taget den høieste Rente af os, og det modsiges jeg ingenlunde, naar det blot ikke havde været vore egne Penge, men det forekommer mig dog klart, at hvad jeg dengang sagde, var rigtigt, at det var uforsægtigt at aflevere sine Penge til 3 pCt. og laane dem igjen til 9 pCt., som Tilfældet var ved den Omfætning, vi da gjorde. Ja, det bliver endog over 9 pCt., naar vi see hen til, at der blev

et Courstab paa den eneste Mønt, Monarchiets Finantsminister vilde laane os, nemlig Sterling, af over 22,000 Rd., som nu falder Kongeriget til Last. Jeg har ingenlunde forandret min Mening om selve Sagen, jeg bliver ved at paastaae, at det er Rigsdagens fuldstændigste Ret at have sit eget Finantsvæsen, sin egen Kasse, og jeg bilder mig fremdeles ind, at uden Kasse og uden Disposition over Kassen er det et temmeligt ufuldstændigt Finantsvæsen; men jeg skal, som sagt, ikke nu gjøre noget hyberligere Forslag, da jo Ulempen er noget formindsket derved, at vi have henlagt en Deel af vore Midler til Reservecouventet. Jeg vil blot senere tillade mig at foreslaae Thinget, at vi kun vedtage Lovene for eet Aar. Forsaavidt der skulde være nogen Tvivl om, hvorvidt vi have Ret til at have vort eget Finantsvæsen, skal jeg kun henvise til Fællesforfatningen, Grundlovsindskrænkningen og endelig til den kongelige Kundgjørelse af 31te October 1855, hvorefter det er mig klart, at det dengang har været Meningen, at vi skulde have vore egne Finantser og vor egen Kasse.

Tscherning: Den sidste Bemærkning af det ærede Medlem, at vi grundlovmæssig skulde have vore egne Finantser, er vistnok ganske rigtig, men hvorledes han absolut faaer ud deraf, at vi skulde have vor Kasse paa anden Maade end den, hvorpaa vi nu have den, det veed jeg ikke. Det ærede Medlem sammenblander idelig Finantser og Kasse (A. Hage: Nei!); naar man vil lægge Mærke til det ærede Medlems Udtalelse, vil man faae at see, at han idelig sammenblander disse to Ting; han overseer, at vi have vor egen Kasse fuldkommen saaledes, som vi ville have den, nemlig igjennem en Lov. Jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at vi kunde have den anderledes, men Thinget vilde det ikke. Det ærede Medlem forveksler altid sin Billie med Lovens Billie; hans og min Billie har stadig været den, at vi skulde have Kassen paa en anden Maade, men Lovens Billie er bleven en anden, og det hidrører hverken fra det ærede Medlem eller fra mig, at den er bleven en saadan, men det hidrører fra Omstændigheder, hvorover hverken han eller jeg er Herrer. Vi have